

ydede mine Venner. Jeg mente, at et saadant Svar kunde være passende paa et saadant Spørgsmaal, som han havde stillet til mig. Jeg betragtede imidlertid dette Spørgsmaal som rent privat, som et Spørgsmaal mellem to private Mænd, og det var ogsaa Grunden til, at jeg gav ham det Svar, jeg gav. Men jeg fik senere at vide, at Politimesteren ikke havde betragtet det som privat, idet jeg fort Eid efter fik et andet Brev fra den samme Politimester om den samme Sag. Denne Skrivelse er dateret den 22de Marts. Den skulde være et Svar paa det Svar, som jeg havde tilladt mig at give Politimesteren paa den Forespørgsel, han var kommen med til mig. Deri siger han, at han vil meddele mig, at han ikke kan komme til andet Resultat, end at han har Grund nok til at vente et Svar paa sin Forespørgsel. Han siger: „Jeg har nemlig ikke blot betragtet det som en privat Tjeneste, De ydede deres Venner, naar De paatog Dem at overlevere et Andragende til Justitsministeren.“ Jeg har nu ikke givet Politimesteren nogen Underretning om, enten jeg har gjort det ene eller det andet; men enten jeg har gjort det eller ikke, er det efter min Mening Politimesteren uvedkommende. Saa fortæller han en Historie, som angaar min ærede Kollega for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup). Han meddeler, at denne blev indviklet i den bekendte Sag om Gaardmandskonen, som fik sin Mand druffen ihjel, og dernæst siger han, at en Rigsdagsmand er udsat for at blive spurgt om en Mængde Sager, som slet ikke vedkomme ham, og hans Udtalelser tillægges der tidt en Mening og Betydning, som han slet ikke har tænkt sig. Hvad nu den Sag angaar, som han omtaler om min ærede Kollega for Viborg Amts 5te Valgkreds, da skal jeg, efter som jeg ikke kender Noget til den, ikke udtale mig derom. Dernæst siger han: „Endnu mere fremtrædende bliver det, naar han“ — det vil sige en Rigsdagsmand — „i Sagen optræder som Talsmand for et Andragende til Regjeringen. Navnlige kan De jo vide“ — det er mig — „at Vedkommende let paaberaaber sig, at han har faaet Assistance af Egnens Folkethingsmand.“ Jeg er forøvrigt nu i det heldige Tilfælde, at jeg aldrig har talt med nogen af de paagjældende Mænd, navnlig ikke siden den Tid. Jeg veed neppe, hvem de ere. Saa siger han endvidere: „Naar De har taget dem af Sagen, vil De vide, at Vedkommende indrømme, at det blev sagt, at Ulden var vel i Retning af Bognæs“ — her skal jeg nævne Stedet — „og at De nok kunde vide, at Folk i“ — han nævner her den vedkommende By — „maatte forstaa dette om Bognæs i Vig Sogn“. Men saa siger han videre: „Privat har jeg jo aldeles ingen Interesse i Sagen. Naar jeg griber ind, er det kun som Politimester; paa anden Maade har jeg ikke dermed at gjøre.“ Derefter siger han: „Naar De nu er bleven annodet om at tage Dem

af Sagen, er det ogsaa ganske sikkert som Folkethingsmand, man henvender sig til Dem; dersom De opholdt Dem i Rjøbenhavn som Privatmand, vilde man vist ikke have gjort det.“ Altsaa maa efter min Opfattelse Politimesteren opfatte Sagen mellem os To saaledes: Han som Politimester og jeg som Folkethingsmand. Saa siger han — det beder jeg lagt Mærke til —: „Jeg kan da ikke forstaa, hvorledes det kan forundre Dem, at jeg, naar jeg skal erklære mig som Politimester i Sagen, ønsker at vide og mener at have Ret til at faae at vide, om De har lovet at tage Dem af den.“ Politimesteren siger altsaa her udtrykkelig, at han har Ret til at faae Noget at vide om, hvad jeg falder et aldeles privat Anliggende. Det tror jeg ikke, han har Ret til. Jeg betragter det som — ja, hvad skal jeg kalde det, jeg vil nødig bruge altfor stærke Udtryk — som en altfor stor Tjenstivrighed for ikke at sige et Overgreb fra Politimesteren, naar han siger noget Saadant til mig. Hvad der er overgaaet mig i dette Tilfælde, er jo Noget, som kan overgaa enhver anden Mand i Samsundet; thi jeg kan dog ikke tro, at det skulde være Politimesterens Mening, at han, fordi jeg er Rigsdagsmand, deri skulde have nogen særlig Ret til at fordrø Noget af mig, som han ikke har Ret til at fordrø af enhver anden Mand. Efter min Opfattelse har en Politimester aldeles ikke Ret til at affordre hverken mig eller nogen anden Mand Erklæring i en Sag af ganske privat Natur, vel at mærke, naar det ikke er en Sag, som angaar Offentligheden, som det er nødvendigt for Politimesteren at faae fat paa, og som kan lede til en eller anden Opdagelse. Men naar nu en Politimester siger, at han har en saadan Ret, og Vedkommende — saaledes gjorde jeg — ikke vil give Politimesteren Bested paa det, han har spurgt om, maa Politimesteren dog ogsaa have Midler til at gjøre denne Ret gjældende og til at faae det Svar af Manden, han forlanger. Han maatte altsaa kunne tvinge mig til at give dette Svar til Retsprotokollen, med andre Ord holde mig til Forhør og derunder kunde han ikke alene spørge mig om dette, men han kunde ogsaa finde sig foranlediget til at spørge mig om Alt, hvad der kunde falde ham ind, hvorledes mit Liv og Levnet havde været, om jeg havde været tiltalt eller straffet o. s. v. Det ser man saa tidt. Jeg kunde paavise mange Exempler paa, at saadanne Spørgsmaal ere rettede til Folk om aldeles uvedkommende Sager. Men det vilde forøvrigt blive en lang Historie, dersom jeg vilde fremkomme med det Altsammen. Sæt nu, jeg altsaa blev tilfagt for at afgive Svar til Retsprotokollen og endnu ikke vilde afgive noget saadant Svar, har saa Politimesteren Ret til at lade mig saavelsom enhver Anden i det Tilfælde arretere? Har Politimesteren Ret til i Anledning af et privat Anliggende at sætte mig i Arrest, fordi jeg ikke vil svare paa et saadant Spørgsmaal?